

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

nes jeg, det kunne have betydning at høre, om ministeriet har glemt denne lille ting om skibsfartens millioner, som dog ikke er helt uvæsentlig i forbindelse med det, vi drøfter her.

Jeg mener, at ved denne foranstaltning bidrager landbruget i ikke ringe grad til den prisstabilisering, som er meget væsentlig for hele landets økonomi, og derfor er jeg tilfreds med, at lovforslaget nu gennemføres.

Ved forslaget's første behandling gjorde jeg opmærksom på, som det allerede er nævnt, at § 1 indeholder en bestemmelse, som ikke på tilsvarende måde findes noget andet sted i lovgivningen. Denne lov er jo en bemyndigelseslov for ministeren, og det er ikke ualmindeligt, at rigsdagen, når den i visse tilfælde delegerer sin myndighed til en minister, da forbeholder sig, at ministeren under lovens administration skal forhandle med og ved særlig vigtige afgørelser søge tilslutning fra et rigsdagsudvalg, finansudvalget, vareforsyningsudvalget, og der kunne nævnes flere; men det ekstraordinære ved denne lov er, at her giver man landbrugsministeren en bemyndigelse til at gennemføre visse foranstaltninger med hensyn til vor landbrugs-eksport, og derefter gør man disse foranstaltningers gennemførelse afhængig af, at ministeren kan opnå tilslutning til de regler, der skal fastsættes, fra et organ udenfor rigsdagen. Den kontrol, som rigsdagen almindeligvis forbeholder sig overfor en minister, lægges her over til et erhverv, til en organisation. Dette er efter min mening principielt forkert, og jeg er nogenlunde sikker på, at landbrugsministeren og hans parti ikke under nogen omstændigheder ville give en tilsvarende beføjelse til noget andet erhverv eller nogen anden organisation. Det er nu engang en god regel, at man aldrig skal kræve mere for sig selv, end man er villig til at yde andre, og landbrugets ledende folk, der sidder i denne sal, ville efter mit skøn have tjent landbrugets sande interesse, om de i denne situation havde givet afkald på den særstilling i lovgivningen, som landbrugets organisationer her indtager. Naturligvis skal så indgribende foranstaltninger som dem, der her gennemføres overfor landbruget, ikke føres ud i livet, uden at der bliver forhandlet med landbrugets organisationer; ja, ingen minister kunne sikkert tænke sig at føre en sådan lov ud i livet uden at være i den nøjeste kontakt med landbrugets organisationer; men at rigsdagen lader en lovs gennemførelse være afhængig af tilslutning fra en erhvervsorganisation, er imod alle almindelige parlamentariske grundsætninger.

Når jeg trods denne urimelighed i lovforslaget alligevel vil stemme for forslaget's vedtagelse, skyldes det for det første, at det er et led i det forlig, vi har sluttet, at dette lovforslag gennemføres, og dernæst at ministeren og de fire partier har givet tilsagn om at ville medvirke til en ændring af loven, såfremt ministeren på grund af den omtalte bestemmelse skulle blive hindret i at gennemføre loven efter dens hensigt. Med denne erklæring i betænkningen fra ministeren og partierne mener jeg, at det forsåvidt er fastslået, at bestemmelsen i lovforslaget om, at ministeren skal have tilslutning fra landbrugsorganisationerne, ikke har den reelle betydning, som den efter lovforslaget's ordlyd kunne se ud til at have. Når alle er enige om, at hvis den skulle være en hindring for lovens fornuftige gennemførelse, skal den ændres, ligger der deri klart udtrykt, at organisationerne faktisk kun har den samme stilling overfor denne lov, som organisationerne har overfor alle love, nemlig at de er forhandlingsorganer, men ikke er de afgørende; det er rigsdagen, der må bestemme tingene, og ikke organisationerne.

Med hensyn til ændringsforslag nr. 1, stk. 1, hvor ordet „udvalg“ ændres til: „organer“, lægger jeg vægt på, at vi undgår at få nye udvalg, udvalg, der svarer til de statsudvalg, vi ophævede for et par år siden. Det, der her er tale om, er, at hvis det viser sig nødvendigt, får bestående sammenslutninger overdraget visse beføjelser med hensyn til lovens administration, og det kan jeg ikke have noget at indvende imod.

Jeg har ikke mere at bemærke til dette lovforslag. Jeg understreger, at det er et led i den økonomiske sanering, og jeg tror, det nu er nyttigt, at vi allesammen lægger vægt på, at når disse foranstaltninger er gennemført, betyder de noget med hensyn til at sanere vor økonomi. Jeg tror ikke, det er hensigtsmæssigt, hvis rigsdagen i al almindelighed og navnlig ikke hvis ministre næsten daglig fremfører, at de foranstaltninger, vi har gennemført, sikkert ikke er tilstrækkelige. Jeg tror, det er uheldigt overfor befolkningen. Den tilstedeværende usikkerhed og utryghed overfor fremtiden, der bestyrkes ved udtalelser af denne karakter, er med til at gøre vore økonomiske vanskeligheder større. Det, befolkningen har brug for, er at få tillid til, at de foranstaltninger, vi træffer herinde på rigsdagen for at sanere vor økonomi, er virksomhedsfulde. De kan ikke virke omgående, alle ved, at det må tage sin tid, men der bør ikke omtrent daglig fra denne rigsdag udtales mistillid til disse foranstaltningers virkning; det er skadeligt for vort